

Phẩm 27: BÁT-ĐỀ (19 bài kệ)

Ngày xưa lúa thóc hiếm
Đói khát rất hãi hùng
Có năm trăm Tỳ-kheo
Khất thực đều được cúng.
Tất cả các trưởng giả
Đều cúng cho Tỳ-kheo
Khất thực được trai thực
Liên đem đến cho con
Tuy món ăn thô dở
Thường giấu để nuôi thân
Họ cũng không thể biết
Nên đều theo lời con
Dân đói tề tựu đến
Để cầu xin đủ ăn.
Lúc đó con gắng sức
Vội rời đó bỏ đi
Bấy giờ họ chạy theo
Đuổi mãi để cầu thực
Dù hết sức theo sau
Cũng không sao theo kịp.
Con liền vượt sang sông
Rồi ngồi xuống bên bờ
Nhìn chung quanh bốn hướng
Chốn tịnh, không người qua
Hôm nay ăn một mình
Đồ ăn mềm, thơm ngon
Được no đủ thỏa mãn
Suốt ngày được an vui.
Bấy giờ có Tỳ-kheo
Bạc Thế Tôn Duyên giác
Oai thân cao vời vợi
Đã trừ bỏ sinh tử,
Tâm con vốn thường nghĩ
Nghèo hèn thật khổ cực
Xưa không tu công đức
Nên nay thật khổ cùng
Liên khởi tâm thanh tịnh
Lòng hoan hỷ nghĩ suy:
“Nên cúng cho Tỳ-kheo
Vốn là Bạc Chúng Hựu.”
Thế Tôn liền nhận lấy
Trai thực của con dâng
Vì Ngài thương xót con

Bay lên ngự tầng không.
Lúc ấy con phát nguyện:
“Xin chớ để con nghèo
Đời sau sinh giàu có
Xinh tươi như hoa đẹp
Giống Thế Tôn chẳng khác,
Đời đời luôn được gặp
Khiến con nương pháp ấy
Như Nhân giả đã được.”
Nhờ đã tạo phước đó
Được mãi mãi an vui
Ở cõi trời hay người
Phước đã tạo tự đến,
Cũng được làm quốc vương
Trời, người vô số lần
Chưa từng đọa ác đạo
Cũng không có tội chướng.
Nhờ có dư phước ấy
Nay là đời cuối cùng
Thọ sinh nhà quyền thế
Dòng đại tộc Thích vương.
Lúc trước Phật Thế Tôn
Trở về thăm quê hương
Con cùng các hoàng thân
Xuất gia làm Tịch chí.
Xưa con đã lập nguyện
Đến nay được như ý
Thành bậc Vô sở trước
Diệt độ rất thanh lương.
Sa-môn bỏ uy quyền
Bạt-đề theo Phật dạy
Bên ao A-nậu-đạt
Tự nói hành nghiệp xưa.

M